

ชื่อโครงการ	การเปรียบเทียบการพูดและการเขียนจากการเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก The comparison of autistic children's spoken and written narrative stories
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวพรพรพร อ่วมเจริญ Miss Prawporn Ouenchaoen คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร
แหล่งทุนอุดหนุนการวิจัย	สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร งบประมาณแผ่นดินปี 2555
ปีที่เสร็จ	2557

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนสะกดคำ ชนิดของคำ ชนิดและ โครงสร้างของวลี ประโยค รวมทั้งสัมพันธ์สารจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนออทิสติกโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 7 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคน เล่าเรื่องคนละ 8 เรื่องจากแผ่นภาพที่กำหนดให้ 8 ภาพ แบ่งเป็นการพูดเล่าเรื่อง 4 เรื่อง และเขียนเล่าเรื่อง 4 เรื่อง การเก็บ ข้อมูลครั้งนี้ได้เรื่องเล่าที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น 56 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าการพูดเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแปรของ พยัญชนะทุกชนิดที่ปรากฏร่วมกันมากกว่า การเขียนเล่าเรื่อง ส่วนการเขียนเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแปรของสระทุก ชนิดที่ปรากฏร่วมกัน รวมทั้งวรรณยุกต์มากกว่าการพูดเล่าเรื่อง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและ การเขียนสะกดคำของเด็กออทิสติกพบว่าส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กัน ด้านการใช้คำ วลีและประโยคพบว่าการพูดเล่าเรื่อง ปรากฏจำนวนคำ วลี และประโยคทุกชนิดมากกว่า การเขียนเล่าเรื่อง เมื่อพิจารณาคำและวลีพบว่าชนิดของคำที่ปรากฏมาก ที่สุดในวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบ คือ คำนาม ส่วนชนิดของวลีที่ปรากฏมากที่สุดในวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบคือ นามวลี ทั้งนี้โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏจากการพูดเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบหน่วยหลัก ส่วนโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏ จากการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน เมื่อพิจารณาประโยคพบว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบ ปรากฏการใช้ประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน และประโยคผสม โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่ ปรากฏมากที่สุดในวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม ส่วน โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏมากที่สุดจากการพูดเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ส่วน โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดในการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรง ด้านการวิเคราะห์สัมพันธ์สาร พบว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุด การพูดเล่าเรื่องปรากฏ การลงท้ายด้วยการใช้วลียุติเรื่องเล่ามากที่สุดและการเขียนเล่าเรื่องปรากฏการลงท้ายด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ใน เรื่องมากที่สุด ด้านการเชื่อมโยงความสรุปได้ว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองปรากฏกลวิธีการเชื่อมโยงความร่วมมือกัน 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ ส่วนการละไม่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง เมื่อเปรียบเทียบ คำร้อยละของการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่า การพูดเล่าเรื่องปรากฏการใช้คำเชื่อมและการซ้ำมากกว่าการเขียน เล่าเรื่อง ส่วนการเขียนเล่าเรื่องปรากฏการเชื่อมโยงคำศัพท์และการอ้างถึงมากกว่าการพูดเล่าเรื่อง

Abstract

The purpose of this research is to investigate the relationship between autistic children's pronunciation, spelling, wording, phrases, sentences, and discourse employed in the spoken and written narrative stories. Data collected from autistic children studying at the Demonstrative School, Kasetsart University are 56 narrative stories prompted by eight pictures; four pictures for the spoken narrative stories and the other ones for the written narrative stories. The analysis of data reveals that the spoken narrative stories have more consonant variations than the written narrative stories. The

written narrative stories have more vowel and tonal variations than the spoken narrative stories. The pronunciation of words by autistic children mostly correspond to their spellings. As for the analysis of words, phrases and sentences employed, the samples employ more words, phrases and sentences in the spoken narrative stories than the written narrative stories. Words which appear most in both types of narrative stories are nouns whereas phrases which appear most in both types of stories are noun phrases. The pattern of noun phrases which appears in the spoken narrative stories is head noun whereas the pattern of noun phrases which appears in the written narrative stories is head noun followed by quantifiers. As for the analysis of sentences employed, the samples employed three types of sentences in both types of narrative stories, namely the simple sentence, the complex sentence and the compound sentence. The simple sentence appears most in both types of narrative stories and employs intransitive verb whereas the complex sentence appears most in the spoken narrative stories and employs the pattern of subject followed by transitive verb and direct object. The pattern employed in the written narrative stories is transitive verb followed by direct object. The analysis of discourse reveals that both types of narrative stories mostly employ the reference to the characters at the introduction. The samples end the spoken narrative stories mostly with phrases to end and the written narrative stories mostly with conclusions. As for the cohesion, both types of narrative stories employ four types of cohesion, namely reference, conjunction, repetition and lexical cohesion. The ellipsis does not appear in the spoken narrative stories. The comparison by percentage of cohesion in both types of narrative stories reveals that the spoken narrative stories employ more conjunction and repetition than the written narrative stories whereas the written narrative stories employ more lexical cohesion and reference than the spoken narrative stories.

บทนำ

เด็กออทิสติก (Autistic child) หรือเด็กที่มีภาวะออทิสซึม (Autism) คือเด็กที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษา และการสื่อความหมาย พฤติกรรมและอารมณ์ โดยมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของสมอง และความผิดปกติที่แสดงก่อนอายุ 2 ปีครึ่ง จัดเป็นความพิการประเภทที่ 4 จากความพิการทั้งสิ้น 6 ประเภทตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ออกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า ออทิสซึม เป็นภาวะที่เกิดจากความผิดปกติของสมอง ทั้งในโครงสร้างและการทำงาน เด็กออทิสติกจะมีความผิดปกติเกี่ยวกับการพัฒนาการด้านการสื่อสาร ภาษา สังคม และอารมณ์เป็นอย่างมาก จะมีพฤติกรรมแปลกๆ สื่อสารไม่เข้าใจ พูดซ้ำหรือไม่พูด พูดเลียนเสียง หรือเลียนแบบทั้งประโยค ความบกพร่องดังกล่าวของเด็กออทิสติกจะทำให้เด็กขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิต ด้วยเหตุนี้การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมจึงเข้ามาเป็นบทบาทสำคัญต่อเด็กออทิสติกเพื่อช่วยทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น ผู้วิจัยสนใจว่าเด็กออทิสติกที่ได้รับการเรียนการสอนที่เหมาะสมแล้วจะแสดงออกทางภาษาอย่างไร ซึ่งการแสดงออกทางภาษานั้นสามารถแสดงออกได้ด้วยการพูดและการเขียน จากผลงานที่ผ่านมาที่มีผู้ศึกษาภาษาของเด็กออทิสติกไว้บ้างซึ่งเป็นการศึกษาเฉพาะภาษาที่ใช้ในการพูดแต่ยังไม่มีผู้ใดศึกษาภาษาที่ใช้ในการเขียนของเด็กออทิสติกมาก่อน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบการพูดและการเขียนของเด็กออทิสติกจากการเล่าเรื่องเพื่อเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนสะกดคำของเด็กออทิสติก
2. เพื่อวิเคราะห์ชนิดของคำ ชนิดและโครงสร้างของวลีและประโยคในการพูดและการเขียนของเด็กออทิสติก
3. เพื่อวิเคราะห์สัมพันธสารในการพูดและการเขียนของเด็กออทิสติก
4. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบชนิดของคำ ชนิดและโครงสร้างของวลี ประโยค รวมทั้งสัมพันธสารในการพูดและการเขียนของเด็กออทิสติก

วิธีดำเนินการวิจัย

สำรวจวิทยานิพนธ์ งานวิจัย และเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องรวมทั้งสำรวจโรงเรียนที่จัดให้มีการเรียนร่วมหรือการเรียนแบบคู่ขนานระหว่างเด็กปกติและเด็กออทิสติก โดยสำรวจข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์

การเลือกพื้นที่และกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 7 คน จากโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เครื่องมือในการวิจัย

1. แผ่นภาพจำนวน 8 ภาพ โดยมีหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก
2. อุปกรณ์สำหรับบันทึกเสียงยี่ห้อ OLYMPUS รุ่น WS450S

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลประกอบกับการให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนดูแผ่นภาพทีละ 1 ภาพ แล้วเล่าเรื่องจากภาพให้ผู้วิจัยฟัง ผู้วิจัยไม่จำกัดเวลาที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่อง อีกทั้งผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียงโดยไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ตัว จากนั้นผู้วิจัยเว้นช่วงเวลาประมาณ 1 อาทิตย์ แล้วจึงกลับมาเก็บข้อมูลการเขียนโดยให้เด็กดูภาพทีละ 1 ภาพ แล้วให้เด็กเขียนเล่าเรื่องจากภาพลงในกระดาษโดยไม่จำกัดเวลาในการเขียนเช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกมาวิเคราะห์การการออกเสียงและการเขียนสะกดคำ การใช้คำ วลี ประโยคและสัมพันธสาร จากนั้นจึงสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถสรุปประเด็นต่างๆได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบการออกเสียงและการเขียนสะกดคำ

ผลการเปรียบเทียบรูปแบบที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแบบของพยัญชนะทุกชนิดที่ปรากฏร่วมกันได้แก่ พยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นควบ และพยัญชนะท้ายมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง ทั้งนี้อาจมีผลมาจากพัฒนาการและลักษณะภาษาของเด็กออทิสติก ส่วนการเขียนเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแบบของสระทุกชนิดที่ปรากฏร่วมกัน ได้แก่ สระเดี่ยว และสระประสมรวมทั้งวรรณยุกต์มากกว่าการพูดเล่าเรื่อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปเขียนสระและรูปเขียนวรรณยุกต์มีความซับซ้อนมากกว่ารูปเขียนพยัญชนะ กล่าวคือรูปเขียนสระบางตัวมีจำนวนรูปสระที่นำมาประกอบเป็นจำนวนมาก หรือเมื่อนำมาเขียนสะกดคำ สระนั้นอาจมีการเปลี่ยนแปลงรูป ส่วนรูปเขียนวรรณยุกต์นั้นเมื่อนำมาเขียนสะกดคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงหรืออักษรต่ำก็จะปรากฏรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง อีกทั้งรูปเขียนวรรณยุกต์เป็นรูปเขียนสุดท้ายที่จะปรากฏเมื่อเด็กเขียนสะกดคำ จึงอาจทำให้เด็กลืมเขียนรูปวรรณยุกต์ได้ นับเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กสับสนจึงทำให้ปรากฏรูปแบบของสระและวรรณยุกต์ในการเขียนมากกว่าการพูด

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนสะกดคำของเด็กออทิสติกแล้วพบว่า ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือเมื่อเด็กออทิสติกออกเสียงพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ที่ประกอบในคำได้ถูกต้อง เด็กก็จะเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเช่นกัน หากเด็กออกเสียงพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เด็กก็จะเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องตามการออกเสียง อย่างไรก็ตามการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องบางคำอาจไม่ได้มีผลมาจากการออกเสียง แต่เกิดจาก

ความสับสนในการเขียนสะกดคำของเด็กซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล เนื่องจากคำบางคำเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องแต่ออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือบางคำเด็กเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องแต่ออกเสียงถูกต้องซึ่งพบเป็นส่วนใหญ่

2. การเปรียบเทียบคำและการใช้คำจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่อง

ผลการเปรียบเทียบชนิดและจำนวนคำที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องปรากฏชนิดและจำนวนคำมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง กล่าวคือ การพูดเล่าเรื่องปรากฏคำ 26 ชนิด จำนวน 402 คำ ส่วนการเขียนเล่าเรื่องปรากฏคำ 24 ชนิดจำนวน 286 คำ เมื่อพิจารณาชนิดคำที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏการใช้คำนามมากที่สุด รองลงมาคือคำกริยากรรมและคำกริยากรรม ซึ่งผลการศึกษาข้อนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของนิตยา ร่ำรวย (2531) ที่ศึกษาลักษณะการพูดของเด็กออทิสติก ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการพูดของเด็กออทิสติกมี 2 ประเภท คือการพูดเลียนแบบและการพูดได้เองซึ่งการพูดได้เองพบว่าเด็กออทิสติกสามารถพูดคำนามได้มากที่สุด เนื่องจากคำนามส่วนใหญ่เป็นคำที่ใช้แทนสิ่งที่เป็นรูปธรรม และส่วนใหญ่เป็นคำหมวดที่ปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก รองลงมาคือคำกริยา ซึ่งเป็นหมวดคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็กเช่นกัน เด็กจะเรียนรู้คำกริยาจากการแสดงกริยาทำทางง่ายๆ การเคลื่อนไหวที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่เนื่องจากเด็กออทิสติกมีปัญหาด้านทักษะการแสดงออก การเรียนรู้คำกริยาของเด็กจึงมีขอบเขตจำกัดมากกว่าคำนาม

เมื่อเปรียบเทียบด้านการใช้คำพบว่าข้อบกพร่องทั้งการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ ข้อบกพร่องที่ปรากฏร่วมกันเป็นการใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ และการใช้คำทดแทน แต่การพูดเล่าเรื่องจะปรากฏข้อบกพร่องด้านการใช้คำมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง กล่าวคือ ยังปรากฏการใช้คำไม่คงที่ การใช้คำไม่ถูกระดับ และการใช้คำผิดหลักไวยากรณ์เรื่องคำสันธานด้วย

3. การเปรียบเทียบวลีและโครงสร้างวลีจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่อง

ผลการเปรียบเทียบจำนวนวลีที่ใช้พูดเล่าเรื่องและเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องปรากฏจำนวนวลีมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง กล่าวคือ ในการพูดเล่าเรื่องปรากฏจำนวนวลีทั้งสิ้น 20 วลี ส่วนในการเขียนเล่าเรื่องปรากฏจำนวนวลีเพียง 1 วลี เมื่อพิจารณาการใช้วลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องปรากฏการใช้นามวลีในการเล่าเรื่องมากที่สุด ส่วนการเขียนเล่าเรื่องปรากฏเฉพาะการใช้นามวลีเพียง 1 วลี ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับคำอธิบายข้างต้นที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกพูดคำนามได้มากกว่าคำชนิดอื่น ส่วนกริยวลีปรากฏเฉพาะการพูดเล่าเรื่องเท่านั้น ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจำนวนวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องพบว่ามีการใช้จำนวนวลีมากกว่าการเขียนเล่าเรื่องซึ่งสัมพันธ์กับวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยวลีที่ปรากฏเฉพาะการพูดเล่าเรื่องเท่านั้น นอกจากนี้ผลการศึกษาครั้งนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Brown & Yule (1983, อ้างถึงใน ชลธิชา บำรุงรักษ์, 2539 : 16) ที่กล่าวว่าภาษาพูดประกอบด้วยประโยคที่ไม่สมบูรณ์ค่อนข้างมาก บางครั้งเป็นวลีที่อยู่ต่อเนื่องกัน

การใช้โครงสร้างนามวลีและกริยวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่า โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบหน่วยหลัก ส่วนโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน ขณะที่โครงสร้างกริยวลีปรากฏเฉพาะในการพูดเล่าเรื่องเท่านั้น โดยโครงสร้างที่ปรากฏ คือ โครงสร้างแบบหน่วยแก่น

4. การเปรียบเทียบประโยคและโครงสร้างประโยคจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่อง

ผลการเปรียบเทียบจำนวนประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องปรากฏการใช้จำนวนประโยคมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง กล่าวคือการพูดเล่าเรื่องปรากฏจำนวนประโยคทั้งสิ้น 220 ประโยค ส่วนการเขียนเล่าเรื่องปรากฏจำนวนประโยคทั้งสิ้น 144 ประโยค เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคชนิด

ต่างๆที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่า วิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏการใช้ประโยคสามัญเล่าเรื่องมากที่สุด ผลการศึกษาข้อนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของวินา พรุ่งสุริยะพันธ์ (2533) ที่ศึกษาลักษณะโครงสร้างประโยคของหนังสือร้อยแก้วสำหรับเด็กไทย เบญจมาศ เลื่องเลิศ (2537) ที่ศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยของเด็กกะเหรี่ยงโป และเกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล (2551) ที่ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก จึงอาจกล่าวได้ว่าการที่ปรากฏการใช้ประโยคสามัญมากกว่าประโยคชนิดอื่นๆน่าจะเป็นลักษณะการใช้ภาษาของเด็กในช่วงวัย 3-9 ปี

เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและในการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่า การพูดเล่าเรื่องปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง โดยการพูดเล่าเรื่องปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญทั้งสิ้น 22 รูปแบบ นอกจากนี้ยังพบว่าโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏมากที่สุดในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบกริยากรรมเหมือนกัน ผลการศึกษาข้อนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของเกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล (2551) กล่าวคือจากผลการศึกษาของเกียรติชัยแสดงให้เห็นว่าโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏมากที่สุดในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกคือ โครงสร้างแบบนามเดี่ยว ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสาเหตุที่ผลการศึกษาครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของเกียรติชัยอาจเป็นเพราะวิธีการลงท้ายเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกปรากฏการใช้วลีเพื่อขุดิเรื่องเล่าเป็นจำนวนมาก เช่น จบแล้ว หมดแล้ว ซึ่งวลีเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นประโยคเมื่อปรากฏในเรื่องเล่า โดยมีโครงสร้างแบบกริยากรรม ส่วนการเขียนเล่าเรื่องนั้นภาพที่ผู้วิจัยกำหนดให้เด็กเขียนเล่าเรื่องเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก ดังนั้นจึงปรากฏประโยคที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันซึ่งส่วนใหญ่มีคำกริยากรรมเป็นจำนวนมาก เช่น อาบน้ำ แปรงฟัน นอน เป็นต้น อีกทั้งผู้วิจัยพบว่าเด็กออทิสติกคนหนึ่งมักเล่าเรื่องโดยใช้คำกริยากรรมดังกล่าวดำเนินเหตุการณ์เข้าไปมา รวมทั้งอาจเป็นไปได้ว่าเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้เก็บข้อมูลคือรูปภาพซึ่งรายละเอียดของภาพนั้นจะแสดงให้เห็นตัวละครรวมทั้งเหตุการณ์หรือเรื่องราวในภาพทำให้เด็กสามารถเชื่อมโยงความคิดจากประสบการณ์เดิมของตนเองแล้วถ่ายทอดเรื่องราวออกมาเป็นประโยคได้ ขณะที่การศึกษาของเกียรติชัยใช้การกำหนดหัวข้อเรื่องแล้วให้เด็กเล่าเรื่องจากหัวข้อดังกล่าวจึงอาจทำให้เด็กไม่มีสื่อที่สามารถเชื่อมโยงความคิดได้ ทำให้ถ่ายทอดภาษาออกมาได้จำกัดกว่าภาษาที่ถ่ายทอดออกมาจึงปรากฏในลักษณะโครงสร้างประโยคแบบนามเดี่ยวซึ่งเป็นชนิดคำที่เด็กออทิสติกพูดได้มากที่สุด

ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนสรุปได้ว่าการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อนจำนวน 12 รูปแบบเท่ากัน แต่มีรูปแบบโครงสร้างต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อนแตกต่างกัน โดยโครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดในการพูดเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ส่วนโครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรงเป็นโครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดในการเขียนเล่าเรื่อง

5. การเปรียบเทียบสัมพันธสารจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่อง

ผลการเปรียบเทียบสัมพันธสารในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสรุปได้ว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุดเหมือนกัน ส่วนผลการลงท้ายเรื่องจากวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบพบว่า การลงท้ายด้วยการใช้วลีขุดิเรื่องเล่าปรากฏมากที่สุดในการพูดเล่าเรื่องแต่ไม่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง ส่วนในการเขียนเล่าเรื่องการลงท้ายด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่องเป็นวิธีที่ปรากฏมากที่สุดโดยไม่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องเช่นกัน

การเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องสรุปได้ว่า วิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏกลวิธีการเชื่อมโยงความร่วมกัน 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ ซึ่งวิธีการซ้ำเป็นวิธีการเชื่อมโยงความที่วิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏมากที่สุดเหมือนกัน เมื่อเปรียบเทียบคำร้อยละของการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่า การพูดเล่าเรื่องปรากฏการใช้คำเชื่อมและการซ้ำมากกว่าการเขียนเล่า

เรื่อง ส่วนการเขียนเล่าเรื่องปรากฏการเชื่อมโยงคำศัพท์และการอ้างอิงมากกว่าการพูดเล่าเรื่อง แต่เมื่อพิจารณาจากจำนวนการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่าการพูดเล่าเรื่องจะปรากฏจำนวนการเชื่อมโยงความทุกประเภทที่ปรากฏร่วมกันมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง ส่วนการละเป็นวิธีการเชื่อมโยงความที่ปรากฏเฉพาะการเขียนเล่าเรื่องเท่านั้นซึ่งสัมพันธ์กับวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยกริยาวิเศษณ์เหตุการณของเรื่องที่ปรากฏเฉพาะการเขียนเล่าเรื่อง เนื่องจากเมื่อเด็กเริ่มต้นเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณของเรื่องทันที ประโยคที่ปรากฏตั้งแต่ตอนเริ่มต้นเรื่องจะเป็นประโยคที่ละประธาน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ปรากฏการเชื่อมโยงความประเภทการละเฉพาะการเขียนเล่าเรื่องเท่านั้น

เมื่อพิจารณาด้านการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องและการเขียนเล่าเรื่องพบว่ามีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ ในการพูดเล่าเรื่องนอกจากเด็กออกทิสติกจะใช้การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำเช่นเดียวกับที่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่องแล้วยังปรากฏการซ้ำที่แสดงข้อบกพร่องด้านการพูดของเด็กออทิสติกด้วยซึ่งการซ้ำลักษณะนี้มีลักษณะการพูดซ้ำๆแบบติดอ่าง ลักษณะการพูดซ้ำดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะทางภาษาของเด็กออทิสติกที่มีมีการพูดซ้ำๆ หรือพูดวกไปวนมา (เพ็ญแข ลิ้มศิลา, 2540 : 17-19, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2543 : 218) รวมทั้งมักพูดเลียนแบบ (Echolalia) การพูดเลียนแบบมีทั้งทั้งการพูดตามทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้นๆ หรือพูดตามในระยะเวลาที่ไม่ห่างจากเมื่อได้ยินคำพูด (Immediate echolalia) และการพูดตามสิ่งที่ได้ยินภายหลัง เมื่อผ่านเหตุการณ์นั้นไปแล้วเป็นเวลานาน (Delayed echolalia) (จินา ทรรทรานนท์, 2528 : 44) ลักษณะการพูดเลียนแบบบ่อยๆเมื่อได้ยินเสียงจึงอาจส่งผลให้เด็กออทิสติกมักออกเสียงซ้ำตามเสียงที่ได้ยินรวมทั้งการออกเสียงของตนเองซ้ำๆด้วย ลักษณะทางภาษาที่บกพร่องดังกล่าวอาจมีผลมาจากปัญหาทางอารมณ์ ปัญหาทางระบบประสาท และสาเหตุด้านการเรียนรู้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2543 : 309, 310) อาจกล่าวได้ว่าการพูดซ้ำๆเช่นนี้เป็นลักษณะของความผิดปกติทางการพูดของเด็กออทิสติกกลุ่มตัวอย่างที่ปรากฏเด่นชัด ซึ่งลักษณะการใช้รูปภาษาซ้ำเช่นนี้จะไม่ปรากฏในการเขียนเล่าเรื่อง เนื่องจากเป็นความผิดปกติที่ปรากฏเฉพาะการพูดเท่านั้น

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก อาจกล่าวได้ว่าความแตกต่างระหว่างวิธีการสื่อสารด้วยการพูดและวิธีการสื่อสารด้วยการเขียนส่งผลต่อการใช้ภาษาเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก กล่าวคือ จำนวนรูปภาษาปรากฏในการพูดมากกว่าเนื่องจากการพัฒนาการด้านภาษาของเด็กซึ่งลิจิต กาญจนารักษ์ (2548 : 33,72) กล่าวว่า เด็กระดับประถมศึกษาตอนต้น คือ เด็กที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 7-9 ปี จะชอบพูดมากกว่าเขียน นอกจากนี้ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกยังปรากฏในการพูดเล่าเรื่องมากกว่าด้วย เนื่องจากการเล่าเรื่องด้วยการพูดเป็นวิธีที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องภายใต้กำหนดเวลา บางครั้งเด็กอาจไม่สามารถเรียบเรียงความคิดแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดได้อย่างสมบูรณ์ทันที อีกทั้งยังไม่สามารถย้อนกลับไปตรวจสอบแก้ไขได้ ส่วนการเล่าเรื่องด้วยการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สามารถย้อนกลับไปตรวจสอบสิ่งที่เขียนและสามารถแก้ไขได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การศึกษาภาษาที่ใช้ในการพูดและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกดังกล่าวนี้นี้ทำให้เห็นว่าการแสดงออกทางภาษาของเด็กออทิสติกกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้รับการเรียนการสอนที่เหมาะสมแล้วสามารถแสดงออกทางภาษาผ่านการพูดและการเขียนได้ใกล้เคียงกับเด็กปกติแต่อาจมีพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้ากว่าซึ่งมีสาเหตุมาจากความบกพร่องด้านร่างกายหรือสติปัญญา แต่พัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้าดังกล่าวนี้สามารถแก้ไขให้ดีขึ้นได้ด้วยการดูแลเอาใจใส่ ให้กำลังใจและสนับสนุนจากบุคคลรอบข้างรวมทั้งการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเด็กซึ่งจะทำให้เด็กเหล่านี้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นได้ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงขอเสนอความรู้ที่ได้จากผลการศึกษาครั้งนี้เสนอแนวทางอันเป็นประโยชน์แก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง คือ ภาวะบกพร่องด้านการออกเสียงไม่ชัดไม่ว่าจะเกิดจากการวางอวัยวะภายในช่องปากไม่ตรงตำแหน่งการเกิดเสียง การไม่ระวังในการออกเสียง การแก้ไขเกินเหตุ กระทั่งความผิดปกติในการพูดที่ปรากฏในลักษณะของการพูดซ้ำๆหรือการพูดแบบติดอ่างนั้นครูฝึกพูดและนักแก้ไขการพูดสามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้สังเกตเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและประยุกต์ใช้ในการ

สอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องด้านความผิดปกติทางการพูดของเด็กออทิสติกได้อีกทางหนึ่ง ส่วนภาวะบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำ การใช้คำ วลี ประโยคและสัมพันธสารในการพูดและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกนั้น ครูการศึกษาพิเศษ รวมทั้งผู้ปกครองสามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ฝึกสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการการใช้ภาษาของเด็กออทิสติกได้เช่นกัน

บรรณานุกรม

- เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล. (2551). “การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์. (2539). การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่างๆในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยา ร้ารว. (2531). “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เบญจมาศ เลื่องเลิศ. (2537). “โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- ลิขิต กาญจนารณ์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา: จิตวิทยาประยุกต์เพื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 3. ม.ป.ท.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2543). โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 15 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วีณา พรุ่งสุริยะพันธ์. (2533). “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย 3-5 ปี ฉบับชนะการประกวดปี พ.ศ.2536-2530 : การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2543). จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2554). ประกาศกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เรื่องประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ. เข้าถึงเมื่อ 29 พฤษภาคม. เข้าถึงได้จาก kkspe9.go.th/low/109.doc

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์สายการศึกษาพิเศษโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกท่าน โดยเฉพาะอาจารย์ระพีพร สุขุมหิธรที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลอย่างดียิ่ง รวมทั้งขอขอบคุณน้องนักเรียนออทิสติกกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สละเวลาให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยด้วยความเต็มใจ